

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμός 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνος) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Πιστόλιον τοῦ Ἀγώνος, ἀνυμνήσεις τῆς περισυνῆς ἐκθέσεως ἐπὶ τῇ ΚΕ' Μαρτίου, ὑπὸ Γ. Δαμδέργη. — Τὸ τελευταῖον Πίσχα, διήγημα ὑπὸ Γ. Γ. Ξενοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

παντός ἔθνους.

Ὁ Κίρολος ἐν μέσῳ τῆς οὐίχλης, ἔδειξεν ἄνδρας τινὰς ἐφίππους... [Σελ. 172]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε φοβερά, ἀλλὰ βραχεῖα. Κατὰ τὸν τέταρτον διαξίφισμόν, ὁ Μωρεβέλ ἡσθάνθη τὸν ψυχρὸν χάλυβος εἰσδύσαντα ἐν τῷ λάρυγγί του. Ἐρρηξεν πεπνιγμένην κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ὕπτιος. Περὶ δὲ ἀνέτρεψε τὴν λυχνίαν, ἥτις ἐσβέσθη.

Τότε ὁ Δεμού, ἐπωφελούμενος τὸ σκότος, ὤρμησεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀνέτρεψε τὸν ἕνα τῶν φρουρῶν, ἀπώθησε τὸν ἄλλον, διήλθεν ὡς ἀστράπη διὰ τῶν φυλασσόντων τὴν ἐξωτερικὴν θύραν κλητή-

ρων. οὔτινες δις ἐπυροβόλησαν κατ' αὐτοῦ ἀνεπιτυχῶς, καὶ ἐσώθη. διότι ἀπέμενεν αὐτῷ ἐν πιστόλιον πλήρες καὶ ἡ φοβερὰ σπάθη του.

Ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη μὴ ἦτο καλλίτερον νὰ κατὰφυγῇ εἰς τὰ δώματα τοῦ δούκους τοῦ Ἀλανσών, οὗτινος ἡ θύρα τῷ ἐφάνη ἡμιανοιχθεῖσα, ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λούβρου ὅθεν κατήλθε δέκα βαθμίδας δι' ἐνὸς ἀλμκτος. ἔφθασεν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν, εἶπε τὸ σύνθημα, καὶ ὤρμησεν ἔξω κραυγάζων :

— Πηγαίνετε ἐπάνω, ὅπου φονεύουσιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ βασιλέως.

Ἐπωφεληθεὶς δὲ τὴν ἐκπληξιν, ἦν ἐ-

πλήνεγκον παρὰ τῇ φρουρᾷ οἱ λόγοι οὗτοι προστιθέμενοι εἰς τὸν κρότον τῶν ἀκουσθέντων πυροβολισμῶν, ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῇ ὁδῷ *Coq*, χωρὶς οὐδὲ κἄν ἀμυχήν νὰ λάβῃ.

Τότε ἡ Αἰκατερίνα ἀνεχαίτισε τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν τῆς εἰπούσας :

— Μείνατε πηγαίνω ἐγὼ νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει.

— Ἀλλά, δέσποινα, ἀπήντησέν ὁ λοχαγός, ὁ κίνδυνος, τὸν ὅποιον δύναται νὰ διατρέξῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, μοὶ ἐπιβάλλει νὰ τὴν ἀκολουθῇσω.

— Μείνατε, κύριε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἐπιτακτικώτερον. Μείνατε. Τοὺς βασιλεῖς

προστατεύει τι ισχυρότερον τοῦ ἀνθρωπίνου ξίφους.

Ὁ λοχαγὸς ἔμεινε.

Ἡ Αἰκατερίνα λαβοῦσα λυχνίαν μετέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ὅπου πλήρης ἐπεκράτει σιγῇ.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ εὔρε τὸν Ὀρθωνα λιπόθυμον.

— Ἀ! εἶπεν, ὁ ὑπηρέτης πρῶτον πάντοτε. Ἀναμφιβόλως μετ' οὐ πολὺ θὰ εὔρω καὶ τὸν κύριον.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα.

Ὁ πούς αὐτῆς προσέκοψεν ἐπὶ πτώματος. Ἐχαμήλωσε τὴν λυχνίαν καὶ εἶδε τὸν κλητῆρα ἔχοντα τὸ κρανίον διερρηγμένον.

Παρ' αὐτὸν ἦτο ὁ ἀρχηγὸς ψυχωραγῶν, βληθεὶς ὑπὸ σφαίρας. Καὶ ἐπὶ τέλους παρὰ τὴν κλίνην ἕτερος κάτωχρος, οὗ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθόνως ἀπὸ δύο τραυμάτων, ἃ ἔφερεν εἰς τὸν λαιμὸν.

Ἦτο ὁ Μωρεβέλ.

Φρίκη κατέλαβε τὴν Αἰκατερίναν, ἰδοῦσαν τὴν κλίνην κενὴν καὶ τοὺς τρεῖς μόνον ἐκείνους κολυμβῶντας εἰς τὸ αἷμα των, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ζητούμενον.

Ὁ Μωρεβέλ ἀνεγνώρισε τὴν Αἰκατερίναν.

— Δυστυχῇ! εἶπεν αὕτη χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος; Τί ἐγένετο; Τὸν ἄφισες νὰ διαφύγῃ;

Ὁ Μωρεβέλ προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν κατῴρθωσε νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Ἀλλὰ λάλησον! μίαν μόνον κἂν λέξιν!

Ὁ Μωρεβέλ ἔδειξεν αὐτῇ τὴν πληγὴν του, ἐξ ἧς μόνον φθόγγοι ἀναρτοῦν ἐξήρχοντο, καὶ ἐλιποθύμησε.

Ἡ Αἰκατερίνα ἤκουσεν ὀπισθέν τῆς ἐλαφρὸν θροῦν. Στραφεῖσα δὲ εἶδε τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσὼν ὄρθιον εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.

— Σὺ ἐδῶ; εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ.

— Ναί, δέσποινα. Ἀλλά, θεέ μου! τί τρέχει;

— Ἐπίστρεψε, Φραγκίσκε, εἰς τὸν κοιτῶνά σου καὶ θὰ μάθῃς.

Ὁ Ἀλανσὼν δὲν ἠγνόει τί συνέβη. Παρεμόνευε καὶ εἶδε τοὺς δολοφόνους. Εἶχεν εὐχαριστηθῇ δὲ νομίσας ὅτι τόσῳ ἐπικίνδυνος φίλος θὰ ἐξωλοθρεύετο ὑπὸ χειρὸς ισχυροτέρας τῆς ἰδικῆς του.

Αἰφνης ἤκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ εἶδεν ἀνθρωπὸν τινα φεύγοντα.

— Ὁ Δεμού! ἀνέκραξεν. Ὁ Δεμού παρὰ τῷ γαμβρῷ μου! Ἀλλ' ὅχι! ἀπατώμαι. Μὴ ἦτο ὁ Δελαμόλ;...

Τότε ἀνησυχίαν τὸν κατέλαβεν. Ἐνεθυμήθη ὅτι τὸν νέον ἐκείνον ἐσύστησεν αὐτῷ ἡ Μαργαρίτα, καὶ θέλων νὰ βεβαιωθῇ ἀνῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν δύο νέων, ὃν εὔρε κενόν. Ἀλλ' ἔν τινι γωνίᾳ εἶδε κρεμάμενον τὸν περίφημον ἐρυθρὸν μανδύαν. Ἡ ἀμφιβολία του διεσκεδάσθη. Δὲν ἦτο ὁ Δελαμόλ, ἀλλ' ὁ Δεμού.

Τρομάξας μὴ ὁ Οὐγονόττος συλληφθῇ καὶ ἀποκαλύψῃ τὰ τῆς συνωμοσίας, ἔδραμεν εἰς τὴν ἐξώθυραν, ὅπου ἔμαθε παρὰ

τοῦ σκοποῦ ὅτι ὁ ἐρυθρὸς μανδύας ἐξήλθεν εἰπὼν ὅτι ἐπάνω φονεύουσι, τῇ διαταγῇ τοῦ βασιλέως.

— Ἠπατήθη, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἀλανσὼν, διότι φονεύουσι τῇ διαταγῇ τῆς βασιλομήτορος.

Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ θέατρον τῆς συμπλοκῆς, ὅπου εὔρε τὴν Αἰκατερίναν ἐν μέσῳ τῶν πτωμάτων ὡς ὕκιναν...

— Τί συνέβη, δέσποινα; ἠρώτησεν τὴν βασιλομήτορα ἐπανεληθοῦσαν εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς πάντες οἱ ἐκεῖ, πλην τῆς κυρίας Σώβης, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ καταλαβόντος αὐτὴν τρόμου δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ.

— Τίποτε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Θόρυβος μόνον.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ Σώβη. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης λέγει τίποτε, καὶ τὰ βήματά τῆς ἀφίνουσιν ἔχνη αἵματος ἐπὶ τοῦ δαπέδου!...

ΔΕ'

Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ἐν τούτοις, ὁ Κάρολος καὶ ὁ Ἑρρίκος ἐβάδιζον διὰ βραχίονος ἐχόμενοι καὶ ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν τεσσάρων εὐπατρίδων, ἐνῶ δύο ὑπηρετὰι φέροντες δᾶδας προηγούντο.

— Ὅταν ἐξέρχωμαι τοῦ Λούβρου, ἔλεγεν ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς, αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι εἰσερχόμενος εἰς ὄρατον δάσος. Ἀναπνέω, ζῶ, εἶμαι ἐλεύθερος.

Ὁ Ἑρρίκος ἐμειδίασε.

— Ναί, σὲ ἐννοῶ, ἐπιθυμεῖς νὰ ἐπανεέλθῃς ἐκεῖ. Ἀλλὰ πρόσεξε ἡ Αἰκατερίνα σὲ ἀγαπᾷ τόσῳ πολὺ, ὥστε δὲν δύναται νὰ σὲ στερηθῇ.

— Καὶ τί θὰ κάμῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὴν ἐσπέραν ταύτην; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἀποφεύγων τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην συνομιλίαν.

— Θὰ σὲ πάρω μαζύ μου νὰ γνωρίσῃς κάποιον, Ἑρρικέττο, καὶ θὰ μοῦ εἰπῇς τὴν γνώμην σου.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Δεξιᾶ, δεξιᾶ! πηγαίνομεν εἰς τὴν ὁδὸν *Barres*.

Οἱ δύο βασιλεῖς μετὰ τῆς συνοδίαι των εἶχον διέλθει τὴν ὁδὸν *Savonnerie*, ὅτε παρὰ τὸ μέγαρον τοῦ Κονδέ εἶδον δύο ἄνδρας τυλιγμένους εἰς τοὺς μανδύας των νὰ ἐξέλθωσι διὰ τινος ὀρσοθύρας, ἣν ὁ εἰς αὐτῶν ἐκλείσεν αὐτὸς ἀψοφητί.

— ὦ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν Ἑρρίκον, ὅστις κατὰ τὴν συνήθειάν του παρετῆρει προσεκτικῶς χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Τοῦτο εἶναι ἄξιον προσοχῆς.

— Καὶ διατί λέγετε τοῦτο, Μεγαλειότης; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας.

— Δὲν τὸ λέγω διὰ σέ, Ἑρρικέττο. Σὺ εἶσαι βέβαιος περὶ τῆς συζύγου σου, προσέθετο ὁ Κάρολος μειδῶν. Ἀλλ' ὁ ἐξάδελφός σου Κονδέ δὲν εἶναι βέβαιος περὶ τῆς ἰδικῆς του, ἢ ἂν ἦναι ἔχει ἄδικον.

— Ἀλλά, ποῖός εἶπεν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι αὐτοὶ οἱ κύριοι ἐ-

πεσκέφθησαν τὴν δέσποιναν τοῦ Κονδέ; — Προαίσθημα. Ἡ ἀκίνησις αὐτῶν τῶν δύο, οἱ ὅποιοι ἐκόλλησαν εἰς τὸν τοῖχον, παρὰ τὴν θύραν, μάλιστα μᾶς εἶδον καὶ δὲν κινεῖνται. Εἶτα τὸ κόψιμον τοῦ μανδύου, τὸν ὅποιον φέρει ὁ μικρότερος αὐτῶν... Εἰς τὴν πίστιν μου! θὰ ἦτο παράδοξον!

— Τί;

— Τίποτε. Μία ἰδέα μοι ἐπῆλθεν. Ἀς προχωρήσωμεν.

Καὶ ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς δύο ἀγνώστους, οἵτινες βλέποντες τοῦτο ἐποίησαν βήματά τινα ὅπως ἀπομακρυνθῶσι.

— Ἐ! κύριοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, σταθῆτε.

— Πρὸς ἡμᾶς ὁμιλεῖτε; ἠρώτησε φωνή τις, ἥτις ἔκαμε τὸν τε Κάρολον καὶ τὸν σύντροφόν του ν' ἀνασκιρτήσωσι.

— Ἐ! Ἑρρικέττο, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἀναγνωρίζεις τῶρα τὴν φωνὴν αὐτὴν;

— Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος, ἂν ὁ ἀδελφός σας, ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού, δὲν ἦτο εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ροσσέλλης, θὰ ὠμνουν ὅτι ἐκεῖνος ὁμιλεῖ.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Δὲν εἶναι εἰς τὴν Ροσσέλλην. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ἀλλά, ποῖος εἶναι μετ' αὐτοῦ;

— Καὶ δὲν γνωρίζεις τὸν σύντροφόν του; Καὶ ὅμως τὸ ἀνάστημά του εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα δὲν λησμονοῦνται. Ἀλλὰ περίμενε καὶ τώρα θὰ τὸν γνωρίσῃς. Ἐ! πρὸς ἡμᾶς ὁμιλῶ, δὲν ἠκούσατε, κύριοι;

— Εἰσθε ἡ περίπολος ὅπως μᾶς συλλάβητε; εἶπεν ὁ ὑψηλότερος τῶν δύο, ἐξαγαγὼν τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ μανδύου του.

— Ὑποθέσατε ὅτι εἰμεθα ἡ περίπολος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ σταθῆτε ὅταν σᾶς διατάττωμεν.

Καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἑρρίκου, εἶπεν αὐτῷ:

— Τώρα θὰ ἰδῇς τὸ ἡφαίστειον ἐξεμοῦν φλόγας.

— Εἰσθε ὀκτώ, ἀλλὰ καὶ ἑκατὸν ἂν ἦσθε, κάμετε τόπον! εἶπεν ὁ ὑψηλότερος τῶν δύο δείξας τὴν φορὰν ταύτην οὐ μόνον τὴν χεῖρα, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπόν του.

— Ἀ! ὁ δούξ τῆς Γκίζης! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἀ! ὁ ἐξάδελφός μας τῆς Λορραίνης! Ἐπὶ τέλους σᾶς ἐγνωρίσαμεν, εἶναι εὐτύχημα! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὁ βασιλεὺς! ἀνέκραξεν ὁ δούξ.

Ὁ ἕτερος τῶν δύο, εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἐτυλίχθη ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ μανδύᾳ του, ἀφοῦ πρῶτον ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν ἐκ σεβασμοῦ.

— Βασιλεῦ, ἐπεσκέφθη τὴν γυναικαδέλφην μου, δέσποιναν τοῦ Κονδέ, εἶπεν ὁ δούξ τῆς Γκίζης.

— Ναί, ἀλλ' ἔχετε μαζύ σας ἕνα τῶν ὑμετέρων εὐπατρίδων. Παῖον;

— Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ δούξ. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν τὸν γνωρίζει.

— Τότε θὰ κάμωμεν τώρα γνωριμίαν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Καὶ νεύσας πρὸς ἕνα τῶν δαδούχων νὰ πλησιάσῃ ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν μανδυοφόρον.

— Συγγνώμην, ἀδελφέ μου! εἶπεν ὁ

δουξ τοῦ Ἀνζιού, ἀνοίξας τὸν μανδύαν καὶ ὑποκλιθεὶς μετὰ πείσματος, ὅπερ μάτην προσεπάθησε νὰ κρύψῃ.

— Ἀ! ὦ! Ἐρρίκε, εἰθε σεῖς!... ἄλλ' ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν... ἀπατῶμαι... Ὁ ἀδελφός μου τοῦ Ἀνζιού δὲν θὰ ἐπήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ ἄλλον, πρὶν ἢ ἐπισκεφθῇ ἐμέ. Αὐτὸς δὲν ἀγνοεῖ, ὅτι διὰ τοὺς ἐπαγερομένους εἰς τὴν πρωτεύουσαν βασιλικὴν πρέγκλητος, μία μόνη θύρα ὑπάρχει ἐν Παρισίοις, ἡ τοῦ Λούβρου.

— Συγγνώμην, βασιλεῦ! εἶπεν ὁ δουξ τοῦ Ἀνζιού. Παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀσυνέπειάν μου...

— Ναί! εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰρωνικῶς, ἀλλά, τί ἐκάμνετε, ἀδελφέ μου, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Κονδέ;

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ὅ,τι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐλεγε πρὸ ὀλίγου.

Καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ βασιλέως ἐτελείωσε τὴν φράσιν διὰ θορυβώδους γέλωτος.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Γκιζης μετ' ἀλαζονείας, διότι, ὡς πάντες οἱ ἐν τῇ αὐλῇ, εἶχε συνειθίσει νὰ φέρεται περιφρονητικῶς πρὸς τὸν πτωχὸν ἐκείνον βασιλέα τῆς Ναβάρρας... Διατί νὰ μὴ ἐπισκεφθῶ τὴν γυναικαδέλφην μου; Ὁ δουξ τοῦ Ἀλανσὼν δὲν ἐπισκέπτεται τὴν ἰδικήν του;

Ὁ Ἐρρίκος ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς.

— Ποίαν ἰδικήν του; εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἐγὼ μίαν μόνον νύμφην του γνωρίζω, τὴν βασιλίσσαν Ἐλισάβετ.

— Συγγνώμην, βασιλεῦ! τὴν ἀδελφὴν του ἤθελον νὰ εἶπω, τὴν δέσποιναν Μαργαρίταν, τὴν ὁποίαν πρὸ ἡμισεῖς ὥρας ἐρχόμενοι ἐδῶ εἶδον νὰ διαβῇ ἐν τῷ φορεῖῳ τῆς, συνοδευομένη ὑπὸ δύο κομψῶν νεανίσκων, ἱππευόντων παρὰ τὰς θυρίδας.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Κάρολος. Τί λέγεις εἰς ταῦτα, Ἐρρίκε;

— Ὅτι ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας εἶναι ἐλευθέρη νὰ μεταβῇ ὅπου θέλῃ. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ἐξῆλθε τοῦ Λούβρου.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ Γκιζης.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, προσέθετο ὁ δουξ τοῦ Ἀνζιού. Εἶδον μάλιστα τὸ φορεῖον νὰ σταθῇ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Κώδωρος.

— Τότε πρέπει νὰ ἦναι καὶ ἡ νύμφη σας μετ' αὐτῆς, ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ, διότι τὰς ἀφίσταμεν μαζί, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, καὶ ὡς δὲν ἀγνοεῖτε εἶναι ἀχώριστοι.

— Δὲν ἐννοῶ τί θέλει νὰ εἰπῇ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἀπήντησεν ὁ Γκιζης.

— Ἀπεναντίας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τὸ πρᾶγμα εἶναι καθαρώτατον, καὶ δι' αὐτὸ ἦτο καὶ εἰς κομψομένους εἰς ἐκάστην τῶν θυρίδων τοῦ φορείου.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ δουξ τῆς Γκιζης. Ἄν ὑπάρχει σκάνδαλον ἐκ μέρους τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας, τῆς νύμφης μου καὶ τῆς γυναικαδέλφης μου, ἃς ἐπικαλεσθῶμεν πρὸς καταστολὴν αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην τοῦ βασιλέως.

— ὦ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ἀφίστατε ἡσυχῶς τὰς δεσποινὰς τοῦ Κονδέ καὶ τοῦ Νεβέρ. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀνησυχεῖ περὶ τῆς

ἀδελφῆς του, καὶ ἐγὼ ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν σύζυγόν μου.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Κάρολος. Θέλω νὰ ἔχω τὴν συνείδησιν ἡσυχόν. Ἀλλὰ ἃς κάμωμεν τὴν δουλειά μας μόνοι. Τὸ φορεῖον ἐστάθη ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Κώδωρος, ἐξαδελφέ μου; Γνωρίζετε τὴν οἰκίαν;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Τότε ἃς μεταβῶμεν ἐκεῖ, καὶ ἃς καύσωμεν αὐτὴν ἂν ἦναι ἀνάγκη, ὅπως μάθωμεν ποιοὶ εἶναι μέσα.

Καὶ τοιαύτας ἔχοντες διαθέσεις, οἱ τέσσαρες κυριώτεροι ἡγεμόνες τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἔλαβον τὴν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κώδωρος ἀγούσαν, τοῦ Καρόλου ἀποπέμψαντος τοὺς μετ' αὐτοῦ εὐπατρίδας, ὅπως μὴ ἀναμιξῇ αὐτοὺς εἰς οἰκογενειακὴν ὑπόθεσιν.

Φθάσαντες εἰς τὴν οἰκίαν, ἣς τὴν θύραν ἐφύλαττεν ὁ Γερμανὸς θυρωρός, ἠναγκάσθησαν νὰ σταθῶσι. Μάτην ὁ Γκιζης ἠπειλεῖ αὐτόν. Μάτην ὁ Ἐρρίκος τοῦ Ἀνζιού προσήνεγκεν αὐτῷ τὸ βαλάντιόν του πλήρες χρυσοῦ. Ὁ θυρωρὸς ἔμεινεν ἀκαμπτος, ἀξιοθαύμαστον παραδείγμα πίστεως. Βλέπων δὲ ὅτι οἱ τρεῖς εὐπατρίδαι ἐπέμεινον ὅπως εἰσέλθωσιν — τοῦ Ἐρρίκου τῆς Ναβάρρας μείναντος μικρόν τι ὀπίσω — ἐπρότεινε διὰ τῶν κιγκλίδων τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου του, ὅστις ἄλλως τε δὲν ἠδύνατο νὰ βλάψῃ τοὺς εἰς τὰ πλάγια ἰσταμένους.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Γκιζης ἰδὼν ὅτι μάτην προσεπάθουν νὰ διαφθεύρῃσι τὸν θυρωρόν, ἀπεφάσισε νὰ ἐκβιάσῃ τὴν θύραν. Λαβὼν δὲ ὀγκώδη λίθον κατήνεγκεν αὐτόν διὰ τοσαύτης σφοδρότητος κατ' αὐτῆς, ὥστε τὸ κλεῖθρον ἐθραύσθη, καὶ ἡ θύρα ἀνοιχθεῖσα βιαίως, ἀνέτρεψε τὸν ὀπισθεν αὐτῆς ἰσάμενον Γερμανόν, ὅστις ἔπεσε, ῥήξας φοβεράν κραυγὴν ὅπως εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ Δελαμόλ καὶ ἡ Μαργαρίτα μετέφραζον εἰδύλλιον τι τοῦ Θεοκρίτου, ἐνῶ ὁ Κοκονὰς καὶ ἡ Ἐρρικέττα ἔπινον συρακούσιον οἶνον πρὸς τιμὴν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ κραυγὴ τοῦ θυρωροῦ διέκοψε τὰς ἐνασχολήσεις ταύτας.

Οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔσβεσαν τὰ φῶτα, ἠνέφωξαν τὰ παράθυρα καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸν ἐξώστην. Ἰδόντες δὲ τέσσαρας ἀνδρας ἐν τῷ σκότει, ἤρχισαν νὰ ῥίπτωσι κατ' αὐτῶν πᾶν ὅ,τι εὗρισκον πρόχειρον. Ὁ Κάρολος ἐδέχθη ἀργυρὰν ὑδροχόνην ἐπὶ τοῦ ὤμου, ὁ δουξ τοῦ Ἀνζιού πινάκιον περιέχον κομπόσταν πυρτοκαλλίων, ὁ δὲ δουξ τῆς Γκιζης ἓνα μὲρὸν ἀγριοχοίρου.

Ὁ Ἐρρίκος ἔμεινεν ἐξετάζων τὸν θυρωρόν, ὃν ὁ δουξ τῆς Γκιζης εἶχε θέσει εἰς τὴν θύραν, καὶ ὅστις εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ἀπήντα διὰ τοῦ αἰωνίου:

— Ich verstehe nicht. (Ἀγνοῶ).

— Σατανᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος, ὃν ὑποπόδιόν τι εἶχε πλήξῃ κατὰ κεφαλῆς καὶ κατακτιβιάσει τὸν πῖλόν του ἄχρι τῆς ῥινός. Ἀνοίξατε ἀμέσως, ἢ θὰ διατάξω νὰ σᾶς κρεμάσωσιν ὅλους.

— Ὁ ἀδελφός μου! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Δελαμόλ.

— Ὁ βασιλεὺς! εἶπεν οὗτος εἰς τὴν Ἐρρικέτταν.

— Ὁ βασιλεὺς! εἶπεν αὕτη εἰς τὸν Κοκονὰς.

— Φευγεῖτε λοιπόν!

Καὶ λαβοῦσα τὸν Κοκονὰς ἐκ τῆς χειρὸς ἐδραμε κατόπιν τῆς Μαργαρίτας καὶ τοῦ Δελαμόλ, διελθόντες δὲ μυστικὴν τινα θύραν φέρουσιν εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν, ἔξυγον διὰ τῆς ὁδοῦ Τιλῶν.

— Τὰς δᾶδας! τὰς δᾶδας! ἐκράυγασεν ὁ Κάρολος.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἔφερον τὰς δᾶδας, τὰς ὁποίας λαβόντες ὁ Κάρολος καὶ ὁ Ἐρρίκος τοῦ Ἀνζιού ἠναψαν καὶ οὕτως εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν προπορευομένου τοῦ Γκιζης, ἔχοντος τὸ ξίφος γυμνόν.

Ἡ οἰκία ἦτο κενή. Τὰ τραπεζικὰ σκεύη φύρδην μίγδην. Δὲν εὗρον δὲ ἄλλο τι ἢ ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ τινα βιβλία καὶ τινα ὄργανὰ μουσικῆς.

— Ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐξοδος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ δουξ τοῦ Ἀνζιού.

— Ἀλλὰ ποῦ; ἠρώτησεν ὁ δουξ τῆς Γκιζης.

Ἠρεύνησαν πανταχοῦ, ἀλλ' οὐδὲν ἀνεκάλυψαν.

— Ποῦ εἶναι ὁ θυρωρός; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐδεσα αὐτόν εἰς τὰς κιγκλίδας, εἶπεν ὁ Γκιζης.

— Ἐρωτήσατε αὐτόν, ἐξαδελφε.

— Δὲν θὰ ἀπαντήσῃ.

— Μπᾶ! Ὀλίγη φωτιὰ εἰς τὰς κνήμας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν, καὶ θὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Ἐρρίκος, ὅστις μὴ κατορθώσας νὰ μάθῃ τι παρὰ τοῦ Γερμανοῦ, εἶχεν ἐπὶ τέλους ἀκολουθήσῃ τοὺς ἄλλους, ἐδραμε νὰ ἰδῇ ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

— Δὲν εἶναι, εἶπεν.

— Ποῖος τὸν ἔλυσεν; ἠρώτησεν ὁ Γκιζης.

— Σατανᾶ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, οὐδὲν θὰ μάθωμεν.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Βλέπετε δὲ καλῶς, βασιλεῦ, ὅτι οὐδὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ σύζυγός μου καὶ ἡ νύμφη τοῦ κυρίου Γκιζης ἦσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἡ Γραφὴ διδάσκει ὅτι τρία τινὰ δὲν ἀφίνουσιν ἔχνη: τὸ πτηνὸν ἐν τῷ αἰθέρι, ὁ ἰχθύς ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ἡ γυνὴ... Ἀ! ὄχι! ἀπατῶμαι. Ὁ ἀνὴρ ἐν...

— Ὡστε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, τὸ καλλίτερον τὸ ὅποιον ἔχομεν νὰ κάμωμεν...

— Εἶναι, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἐγὼ μὲν νὰ θεραπεύσω τὸν μῶλωπά μου· σεῖς δὲ Ἀνζιού νὰ σπογγίσετε τὴν κομπόσταν, καὶ σεῖς Γκιζης νὰ καθαρίσετε τὸ λίπος τοῦ ἀγριοχοίρου.

Καὶ ἐξῆλθον ἀφέντες τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἀνοικτήν. Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἀρταρίου:

— Ποῦ πηγαίνετε, κύριοι; εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς δούκας τοῦ Ἀνζιού καὶ τῆς Γκιζης.

— Μεγαλειότατε, πηγαίνομεν εἰς τοῦ Ναντουλλιέ, ὁ ὁποῖος μᾶς περιμένει νὰ

δειπνήσωμεν, ἐμὲ καὶ τὸν ἐξαδελφόν μου τῆς Λορραίνης. Ἄν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐαρεσθῇται νὰ ἔλθῃ μαζί μας;

— Ὁχι. Εὐχαριστῶ. Ἡμεῖς λαμβάνομεν τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Θέλετε ἕνα τῶν δαδούχων μου;

— Ὁχι. Εὐχαριστοῦμεν, Μεγαλειότατε, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού.

— Καλὰ!... Φοβεῖται μὴ διατάξω νὰ τὸν κατασκοπεύσουν, ἐπιθύρῃσεν ὁ Κάρολος εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἑρρίκου τῆς Ναβάρρας.

Εἶτα, λαβὼν τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐκ τοῦ βραχίονος,

— Ἐλα μαζί μου, Ἑρρικέττο, εἶπε, θὰ σὲ δειπνήσω ἀπόψε.

— Καὶ δὲν θὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ Λουβρόν; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὁχι. Ἐλα μαζί μου, ἀφοῦ σοῦ τὸ λέγω. Ἐλα.

Καὶ ἔσυρε τὸν Ἑρρίκον διὰ τῆς ὁδοῦ Geoffroy - Lasnier.

ΔΣΤ΄.

MARIA ΤΟΥΣΣΑΙ.

Διαβάαντες τὰς ὁδοὺς Geoffroy-Lasnier, Garnier-sur-l'Eau καὶ Barres, οἱ δύο βασιλεῖς εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Mortellerie, ὅπου ἐστάθησαν ἐνώπιον ἀπομεμονωμένης τινὸς οἰκίας, κειμένης ἐν μέσῳ κήπου ἔχοντος ὑψηλοὺς τοίχους.

Ὁ Κάρολος σύρας ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρόν τι κλειδίον, ἠνέωξε τὴν θύραν, ἣν ἐπανεκλείσεν, ἀφοῦ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Ἑρρίκου καὶ τοῦ δαδούχου.

Μικρόν τι παράθυρον ἐφωτίζετο. Ὁ Κάρολος ἔδειξεν αὐτὸ μειδιδῶν εἰς τὸν Ἑρρίκον.

— Μεγαλειότατε, δὲν ἐννοῶ, εἶπεν οὗτος.

— Τώρα θὰ ἐννοήσῃς, Ἑρρικέττο.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Κάρολος, εἶχε τὸ ὄψος τὸσφ γλυκὺ, τὸσφ διάφορον τοῦ συνήθους, ὥστε ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἔκθαμβος.

— Ἑρρικέττο, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, δὲν σοὶ εἶπον ὅτι ἐξερχόμενος τοῦ Λουβρόν, ἐξέρχομαι τῆς κολάσεως; Ἐ! ὅταν εἰσέρχωμαι ἐδῶ, εἰσέρχομαι εἰς τὸν Παράδεισον.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, εἶμαι εὐτυχής, διότι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης με ἔκρινεν ἄξιον νὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ἡ ὁδὸς εἶναι στενὴ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀρχίσας ν' ἀναβαίνει μικράν τινα κλίμακα. Τοῦτο δὲ ὅπως ἡ σύγκρισις εἶναι καθ' ὅλα ἀκριβής.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ τὴν εἴσοδον τῆς Ὑμετέρας Ἐδεμ φυλάττων ἄγγελος, βασιλεῦ;

— Τώρα θὰ τὸν ἰδῇς, ἀπήντησε Κάρολος ὁ Θ΄.

Καὶ ποιήσας σημεῖόν τι εἰς τὸν Ἑρρίκον ὅπως τὸν ἀκολουθήσῃ ἀσποητῇ, ἠνέωξε θύραν πινά, εἶτα δευτέραν, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ὁποίας ἔστη, εἰπών:

— Ἰδέ!

Ὁ Ἑρρίκος ἐπλησίασε καὶ εἶδεν ἕν τῶν θελκτικωτέρων θεαμάτων.

Νεῆνις δεκαοκταετίας περιήπου ἐκοιμάτο, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐστηριγμένην ἐπὶ μικρᾶς κλίνης, ἐν ἣ παιδίον τι ἐκοιμάτο ἐπίσης, οὗτινος τοὺς μικροὺς πόδας ἐκρά-

τει ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς, παρὰ τὰ χεῖλη τῆς, ἐνῶ ἡ μακρὰ καὶ χρυσὴ κόμη τῆς ἐκυμάνετο λυτῇ.

Θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀλδάνη, παριστώσαν τὴν Παρθένον καὶ τὴν Ἰησοῦν βρέφος.

— ὦ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ποῖον εἶναι τὸ θελκτικὸν τοῦτο πλάσμα;

— Ὁ ἄγγελος τοῦ παραδείσου μου, Ἑρρικέττο, ὁ μόνος ὅστις με ἀγαπᾷ, δι' ἐμὲ αὐτὸν καὶ μόνον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐμειδίασε.

— Ναί, δι' ἐμέ, διότι με ἠγάπησε πρὶν ἢ μίθῃ ὅτι εἶμαι βασιλεὺς.

— Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔμαθε;

— Ἐξκολουθεῖ νὰ με ἀγαπᾷ. Κρίνε μόνος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπλησίασεν ἡσυχῶς καὶ ἀπέθετο ἐλαφρὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τῆς ῥοδίνης παρειᾶς τῆς νεάνιδος, ἥτις ἀφύπνισθεῖσα:

— Κάρολε! ἐπιθύρισε.

— Βλέπεις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Μὲ ὀνομάζει Κάρολον. Ἡ βασιλισσα λέγει: Μεγαλειότατε.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις δὲν εἰσθε μόνος, βασιλεῦ μου;

— Ὁχι, ἀγαθὴ μου Μαρία. Ἡθέλησα νὰ σοῦ φέρω ἕνα ἄλλον βασιλέα, εὐτυχέστερον ἐμοῦ, διότι δὲν ἔχει στέμμα, δυστυχέστερον ὅμως ἐμοῦ, διότι δὲν ἔχει μίαν Μαρίαν Τουσσαι. Ὁ Θεὸς ἔκαμεν ἰσορροπίαν.

— Μεγαλειότατε, εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, τέκνον μου. Πλησίασε Ἑρρικέττο.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐπλησίασεν. Ὁ δὲ Κάρολος λαβὼν τὴν δεξιάν του εἶπε:

— Ἰδέ τὴν χεῖρα ταύτην, Μαρία. Εἶναι ἡ χεῖρ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ καὶ εἰλικρινοῦς φίλου. Ἄνευ αὐτοῦ σήμερον, ὁ υἱός μας θὰ ἦτο ὀρφανὸς πατρός.

Ἡ Μαρία ῥῆξασα κραυγὴν ἐγονυπέτησε, καὶ λαβούσα τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου τὴν ἡσπασθη.

— Καλλίστα, Μαρία, καλλίστα! εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Καὶ τί ἐπράξατε ὅπως τὸν εὐχαριστήσετε, βασιλεῦ;

— Ἀπέδωκα αὐτῷ τὰ ἴσα.

Ὁ Ἑρρίκος παρστήρησε τὸν Κάρολον ἔκθαμβος.

— Ἡμέραν τινὰ θὰ μάθῃς τί ἐννοῶ, Ἑρρικέττο, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Τώρα ἔλα νὰ ἰδῇς.

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ παιδός, ὅπερ ἐξηκολούθει κοιμώμενον.

— Ἐ! εἶπεν, ἂν τὸ εὐτραφέες τοῦτο παιδίον! ἐκοιμάτο εἰς τὸ Λουβρόν, ἀντὶ νὰ κοιμάται ἐδῶ, ὅποια μεταβολὰι θὰ ἐπῆρχοντο καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον!

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Μαρία, ἂς μὴ δυσχερευθῇ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ κοιμάται ἐδῶ. Κοιμάται καλότερα.

— Ἄς μὴ ταράξωμεν λοιπὸν τὸν ὕπνον.

1. Τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο ὁ μετὰ ταῦτα διάσημος δούξ τῆς Ἀγγουλέμης.

του. Εἶναι τόσφ καλὸν νὰ κοιμᾶται τις ὅταν δὲν βλέπῃ ὄνειρα.

— Καὶ λοιπὸν! βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Μαρία δείξασα μίαν τῶν θυρῶν.

— Ἐχεις δίκαιον, Μαρία, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἄς δειπνήσωμεν.

— Φίλτατέ μοι Κάρολε, εἶπεν ἡ Μαρία, θὰ εἴπῃς εἰς τὸν βασιλέα τὸν ἀδελφόν σου νὰ με συγχωρήσῃ, ἔ;

— Καὶ διατί;

— Διότι ἀπέπεμψα τὰς ὑπηρετρίδας μας. Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία ἀποτεινομένη εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ὁ Κάρολος θέλει νὰ τὸν ὑπηρετῶ ἐγώ.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, τὸ πιστεύω.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὡς ἠκολούθησε καὶ ἡ μήτηρ, ἀφοῦ ἐκάλυψε διὰ τινος θερμοῦ ὑφάσματος τὸν μικρὸν Κάρολον, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται βαθέως.

— Εἶναι δύο μόνον παροψίδες! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐπιτρέψατε, εἶπεν ἡ Μαρία, νὰ ὑπηρετήσω τὰς Ὑμετέρας Μεγαλειότητας.

— Ἀ! ὄχι, καθήσκει ἐδῶ εἰς τὴν μέσην.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ μὲν Κάρολος ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά του μετὰ τῆς Μαρίας, ὁ δὲ Ἑρρίκος κατεκλίθη ἐπὶ τινος ἀνκλίντρου, ὅπου δὲν ἐβράδυνε νὰ κοιμηθῇ, καθ' ὅσον ὁ Κάρολος πρὶν ἀποσυρθῇ τῷ ἐσύστῃσε θερμῶς νὰ μὴ ἐξέλθῃ καὶ ἰδίως νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λουβρόν μόνος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Κάρολος ἐγερεῖς ἀφύπνισε καὶ τὸν Ἑρρίκον, ὅστις τὸν ἠκολούθησε σύννους.

Εἰς τῶν εὐπατριδῶν, ὡς εἶχε διατάξει αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, περιέμενεν αὐτοὺς κρατῶν τοὺς ἵππους τῶν ἐκ τῶν χαλινῶν, παρὰ τὴν Βαστίλλην.

Οἱ δύο βασιλεῖς ἱππεύσαντες, ἐξῆλθον διὰ τοῦ κήπου Ἀρβαλέτ καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἐξωτερικὰ βουλευδάρτα.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Νὰ ἰδῶμεν, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος, ἂν ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού ἦλθε μόνον διὰ τὴν δέσποιναν τοῦ Κονδέ, ἢ ἂν πρὸς τοῦτο ὤθησεν αὐτὸν καὶ ἡ φιλοδοξία.

Ὁ Ἑρρίκος οὐδὲν ἐννοήσας ἠκολούθει σιωπηλός.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὰ Τέλειματα, ὁ Κάρολος ἔδειξεν εἰς τὸν Ἑρρίκον ἐν μέσῳ τῆς πρωϊνῆς ὀμίχλης ἐφιππούς τινὰς περιτετυλιγμένους εἰς ποδήρεις μανδύας καὶ φέροντας πῖλους ἐκ διφθερῶν. Καθ' ὅσον δὲ οὗτοι προχωροῦντες διεκρίνοντο καλλίτερον, ἐφαίνετο καὶ ἕτερός τις ἐφιππος ἐπίσης καὶ φέρων ποδήρη φαῖον μανδύαν καὶ γαλλικὸν πῖλον, ὅστις συνδιελέγετο μετ' αὐτῶν.

— Ἀ! ἂ! τὸ ὑπώπτευν, εἶπεν ὁ Κάρολος μειδιδῶν.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁ ἵππεὺς ἐκεῖνος εἶναι ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἀλλά, παραμέρισε ὀλίγον, Ἑρρικέττο, διότι δὲν θέλω νὰ μάς ἰδῇ.

— Ἀλλὰ, οἱ ἄλλοι;

— Εἶναι οἱ πρεσβευταὶ τῆς Πολωνίας, εἶπεν ὁ Κάρολος, καὶ ἐν τῇ ἀκολουθούσῃ αὐτοὺς ἀμάξῃ ὑπάρχει ἐν στέμμα. Τώρα πηγαινόμεν, Ἑρρικέττο: Εἶδον πᾶν ὅ,τι ἤθελον... Καὶ ἐπανελάβον τὴν ὁδὸν τῆς πόλεως τοῦ Τέμπλου.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ νεάνις, ἔχουσα τὰς παρειὰς καὶ τὸ ἐπανωφόριον ῥοδόχροα ὡς τὸ ὄνομά της— ἡ Γκιούλ προετίμα νὰ φέρῃ τὸ χρώμα τοῦτο μᾶλλον πάσης ἄλλης ἀποχρώσεως— ἔτρεχε καλπαίζουσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δούλων της, ὑπερτεροῦσα αὐτὰς διὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ πλούτου τοῦ χρυσοκεντήτου μανδύου της, ὅπως ἡ βασίλισσα τῶν ἀνθέων ἀμυροῦ τὸ κάλλος τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς.

Ἡ τροφός, ἐντελῶς ἱλαρυνθεῖσα, τῇ προσεμεδίᾳ μακρόθεν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ τοσοῦτον ἀνθηρὸν καὶ ἀμερίμνον, εἶχεν ἤδη τρωθῇ τὴν καρδίαν καὶ θὰ ἐμεδίᾳ, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐμελλε νὰ ὠχρηῇ ὑπὸ τὰς ἡθικὰς βασιάνους, ἃς προξενεῖ τὸ πάθος εἰς τὴν ψυχὴν, ἣν ἡδυνήθη νὰ κυριεύσῃ.

Δὲν ἐθεώρει πλέον ἡ νεάνις τὴν διὰ μελανῶν βράχων τραχυνομένην ἐξοχὴν, τὴν διὰ πρασίνου βρύου καὶ φυτῶν ἀναρριχωμένην, καὶ καλυπτομένην ὑπὸ ἐκτεταμένων λειμῶνων ἢ διακοπτομένην ὑπὸ ῥυάκων ἀργυροειδῶν ἢ εἰκῶν, ἣν τοσοῦτον ἐθαύμασε τὴν προτεραιάν, παρήρχετο ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της χωρὶς νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν της, καὶ ὅμως ἔνεκα ταύτης τῆς ὠραιᾶς πρωίας τοῦ Μαΐου ἡ ὁδὸς τῆς Προύσης ἦτο μυριάκις θαυμασιωτέρα ἢ ἐν μέσῳ τῆς ζοφερᾶς νυκτός.

Ἀνησυχεῖ εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον, ἔμενεν ἀφηρημένη καὶ μὲ ἀσταθὲς βλέμμα, διότι ἡσθάνετο ἤδη ἡ Γκιούλ τὰς πρώτας προσβολὰς τοῦ πάθους, ὅπερ καταβιβρῶσκει τὰς νεαρὰς καρδίας... Μὴ εὐχαριστοῦμένη πλέον ἐν τῷ θαυμασίῳ περιβλήματι, δι' οὐ περιέβαλλεν αὐτὴν ἡ φύσις, ἀδιαφοροῦσα πρὸς πᾶν, πλην τῆς μόνης ιδέας, ἥτις ἐπιμόνως παρίστατο εἰς αὐτήν, οὐδόλως ἱλαρύνετο ὑπὸ τῶν γελῶτων τῶν κορασιῶν, οὐδὲ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τῆς τροφῆς λόγων, ἢ ὑπὸ τοῦ ταχέος καλπασμάτος, ἅτινα πάντα οὐδόλως ἴσχυον ὅπως διαλύσωσι τὴν ὀπτασίαν, ἥτις διήρχετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ὡσάκις ἡμιέκλειεν αὐτοὺς.

— Νὰ ἡ Προῦσα μὲ τὰ σπίτια της καὶ τὰ κόκκινα κεραμίδεα της! ἀνεφώνησεν ἡ Νάζικ, ὅτε ἐν τῇ στροφῇ δεινροστοιχίας πλατάνων ἢ μικρὰ πόλιν ἐφάνη ὑπεράνω χλοεροῦ παραπετάσματος. *Μαα.λ.λά.χ!* (εὐγέ!) πόσον χαίρομαι διότι γυρίζω πίσω 'ς τὸ χαρέμι καὶ δὲ μὲ μέλει πολὺ οὔτε γιὰ τὴν Φατμὰ - Χανούμ, οὔτε γιὰ τὸν Ἰτζεδιν-Ἐφέντη αὐτὴ τὴν ὥρα. Τὰ ποῖα μικρὰ μαλλώματα δὲ θὰ νᾶναι τίποτε κοντὰ 'ς τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀνησυχίαν

τῆς χθεσινῆς βραδυᾶς. Ἡ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ βγαίνουν ἔξω ὕστερ' ἀπ' τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου· αὐτὸ προσταδεῖ ὁ μουσουλμανικὸς νόμος, καὶ ὅποιος παρακούσῃ αὐτὴ τὴν προσταγὴν παιδεύεσθαι εὐθύς... Ἐμπρός, κορίτσι, ἀκόμη μιὰ ὑστερινὴ φρουσιὰ 'ς τ'ἀλογά σας καὶ 'φτάσαμε 'ς ταῖς πόρτας τοῦ χαρεμιού...

Καὶ τῷ ὄντι μόλις ἀπεῖχον πλέον τριάκοντα μέτρα ἀπὸ τοῦ κονακίου τοῦ ἐνοικιασθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰτζεδιν. Αἱ δούλαι, βαρυνθεῖσαι τὴν μακρὰν ἱππασίαν, οὐδὲν ἄλλο ἐπόθουν ἢ νὰ φθάσωσιν ὅσον τάχιστα. Ἐπετάχυναν λοιπὸν τὸ βῆμα τῶν ἵππων των καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου οἱ ὑπηρέται, ἐκπλαγέντες διὰ τὴν τοσοῦτον ταχεῖαν ἐπιστροφὴν, προσῆλθον καὶ ἐκράτησαν τοὺς χαλινούς, καὶ τὰς ἐδοθήθησαν νὰ καταβῶσιν.

Παρὰ τὸν ὠραῖον ἡλίον, ὅστις ἔλαμπε διὰ τῶν λεπτῶν δικτυωτῶν, ἔκλεισαν τὰ παραπετάσματα, ἐξέβαλον τὰ στρώματα ἐκ τῶν ἐρμαρίων ἢ στρωματοθηκῶν καὶ τὰ ἤπλωσαν ἐπὶ τῶν ψιθῶν τῶν μεγάλων προθαλάμων.

Ἡ Νάζικ διέταξε νὰ παρθέσωσι καλὸν πρόγευμα ἐπὶ τῶν μεγάλων δίσκων, τῶν διὰ κηρωτοῦ ὑφάσματος ἐπικεκαλυμμένων, διότι αἱ δούλαι ἡδύνατο νὰ κατακλιθῶσι μετὰ τὸ φαγητὸν καὶ νὰ κοιμηθῶσι μέχρι τῆς ἐσπέρας.

Ἡ τροφός τῆς Γκιούλ, ὡς φαίνεται, εἶχε μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ἐνθερμον λατρείαν πρὸς τὸν ὕπνον. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰς θερμὰς ἡμέρας τοῦ Μαΐου ὁ μετὰ μεσημβρίαν ὕπνος εἶναι ἀπαραίτητος, καὶ ἂν ἔκρουε τις τὴν θύραν τοῦ χαρεμιού ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, βεβιαίως θ' ἀνεπθῆα ὅλως ἐντρομος, ἀπαράλλακτα, ὅπως καὶ κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

Πᾶσαι αἱ γυναῖκες ἐξεδύθησαν, ἀντήλαξαν δὲ τὸ λινοῦν ἀντερί καὶ τὸ κεντητὸν ἐπανωφόριον των μὲ λευκὸν μέγαν χιτῶνα παρεμφερῆ ἐκείνῳ, ὃν ἐφόρουν αἱ Ῥωμαῖαι δέσποιναι, ἱμάτιον ποδῆρες καὶ διαφρῆνες, ὅπερ αἱ Ὀθωμανίδες μεταχειρίζονται ἐν τῇ ἐξοχῇ ἀντὶ τοῦ γερατζέ. Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν προσευχὴν, αἱ δούλαι ἐξηπλώθησαν παρ' ἀλλήλας ἐπὶ στρωμάτων περικεκαλυμμένων μὲ γάζαν τῆς Προύσης καὶ μετ' ὀλίγον ἐβυθίσθησαν πᾶσαι εἰς ὕπνον βαθύν.

ΙΕ.

Ὁ Ἀβδούλ-Μετζιτ εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ μέγαρόν του λίαν τεταραγμένος. Ἡ ἀκροσφελὴς ὑγεία του, ἡ νευρικὴ κατάστασις του δὲν ἡδύνατο νὰ ἀνθέξωσιν εἰς τὸν κόπον καὶ τὰς συγκινήσεις, καὶ ἀληθῶς εἶπεν οὔτε τούτων οὔτε ἐκείνων δὲν ἦτο ἐσπερημένος τὴν νύκτα ἐκείνην.

Νὰ βλέπῃ τὴν Γκιούλ - Χανούμ τόσο πλησίον του, νὰ αἰσθάνηται τὴν νεκρὰν ἐκείνην καὶ ἀφελῇ ψυχὴν διανοιομένην πρὸς ἔρωτα, ὅστις ἀφευκτῶς ἤθελε τῇ ἀποβῇ ὀλέθριος, ταῦτα βεβιαίως υπερήρουν ἵνα ἐμβάλωσι τὸν σουλτάνον εἰς ἀθυμίαν καὶ νὰ τὸν καταβῶσι. Σχεδὸν εἶχεν ἐλπίσει ὅτι τὸ πρὸς τὴν νεάνίδα αἰσθημά του ἤθελε περιορισθῇ εἰς αἰσθημα συμπα-

θὲς καὶ πατρικόν, ἐπὶ δὲ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐξεκίνησεν ἐφιππος, ὅτε εἶδε τὸν οὐρανὸν σκυθρωπάζοντα.

Ἡ ιδέα τοῦ νὰ τὴν σώσῃ ἐκ τοῦ κινδύνου ὠδήγει μόνῃ τὰ βήματά του, καὶ ἂν ἡδύνατο νὰ προμαντεύσῃ ὅτι ἡ ὄψις του ἡδύνατο νὰ κάμῃ βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς Γκιούλ-Χανούμ ἴσως δὲν ἤθελεν ἀναχωρήσει, προτιμῶν ν' ἀναθήσῃ εἰς τὸν Ἀλλάχ τὴν ὑπὲρ τῆς τοσοῦτον προσφιλοῦς ὑπάρξεως φροντίδα μᾶλλον ἢ τοῦ νὰ τὴν συντρίψῃ διὰ παντός μὲ ἔρωτα ἀτυχῇ. Ἔως τότε ὁ σουλτάνος οὐδέποτε εἶχε συλλογισθῇ ὅτι αἱ γυναῖκες του ἡδύνατο νὰ παθῶσιν ἐκ τῆς ἐκφυτοῦ ἀδιαφορίας ἢ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐγκαταλείψεως. Προσφερόμενος, ὡς προσφερόμεθα πρὸς τὰ ἀνθη, ὧν ἡ γλυκεῖα εὐωδία τὸν ἐμέθυσκεν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, τὰς ἀπέριπτε τὴν ἐπιούσαν ἀμερίμνωσιν καὶ ἀνευ τύφως συνειδότης· ἀλλ' ὅτε εἶδε τὴν Γκιούλ-Χανούμ μειδιδῶσαν αὐτῷ καὶ θεωροῦσαν αὐτὸν μὲ ἔκφρασιν ἀπείρου ἀγάπης, εἰλικρινοῦς καὶ ἀμερίστου, τέλος ὅτε ἡσθάνθη ὅτι ἡγάπατο, — ἐνεθυμήθη δὲ καὶ τὴν ὀπτασίαν τοῦ Τουρκικοῦ λουτροῦ, τὸ τέλειον ἐκεῖνο κάλλος ἐνούμενον μεθ' ἀγνῆς ψυχῆς ἔν' ἀρέσῃ αὐτῷ, — ἐφοβήθη. Ἡσθάνθη ὅλην τὴν λύπην, ἣν ἐμελλε νὰ προσξενήσῃ εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνην, ἥτις δὲν ἐδοκίμασεν ἀκόμη, τί ἐστὶ πόνος ἢ ἀπογοήτευσιν.

Ἡδύνατό ποτε νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ εἰσαγάγῃ τὴν υπερήφανον Γκιούλ εἰς τὸ χαρέμιόν του, ὅθεν ἦτο ὅλως ἀποκεκλεισμένη ἢ αἰδώς, καὶ ἔνθα ἡ ζήλοτυπία καὶ ἡ τυραννία τῶν σουλτανίδων οὐδόλως ἤθελον φεισθῇ αὐτῆς;

Ὅτε εὐρέθη μόνος ἐντὸς τοῦ θαλάμου του, ἐπεστρωμένου τοὺς τοίχους δι' ἐρυθρὰς λειομετάξης πλήρους χρυσοῦν ἀνθῶν, ἐξηπλωμένος ἐπὶ σοφᾶ ἐξ ὀλοσηρικοῦ, ὁ Ἀβδούλ-Μετζιτ παρέβηλεν ἐαυτὸν πρὸς τὸν πτωχότατον καὶ ἀθλιέστατον τῶν ὑπῆκόων του. Πρώτην ἤδη φορὰν ἐν τῷ βίῳ του ἦτο ἐρωτευμένος καὶ ἡσθάνετο ὅτι ἡ γυνὴ — τὸ κατώτερον τοῦ ἀνδρὸς ὃν ἐκεῖνο, — δύναται νὰ καταστῇ αἰφνης τὸ συμπλήρωμα καὶ ὁ ἀκοπὸς ὑπάρξεως κορεσθείσης ἤδη ἡδονῶν.

Ἐβλεπε τὴν εὐδαιμόνιαν ἐγγὺς ἐαυτοῦ, καὶ ὅμως τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα ὅπως δρᾷται αὐτῆς! Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα, ὡς ὁ ποιητὴς αὐτοῦ Φαῖδ, νὰ δώσῃ εἰς ἐκείνην, ἣν ἡγάπα, τὴν στέγην του, τὸ ὄνομα καὶ τὸν πλοῦτόν του· πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ προσφέρῃ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀγάπης της ἦτο ἡ ἀτιμία.

Ὁ σουλτάνος ἐζηρτάτο ἐκ τῶν γυναικῶν του, τῶν εὐνοῦχων του καὶ ἔτι, αὐτῶν τῶν νόμων του, ἐπομένως δὲν ἡδύνατο ν' ἀποτινάξῃ τὸν ζυγόν, εἰς ὃν ὑπέβαλε τὴν βασιλείαν του· ὁ ἔσχατος τῶν Μουσουλμάνων εἶναι μᾶλλον ἐλεύθερος αὐτοῦ.

Στηρίζων δὲ τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς, καταβεβλημένος ὑπὸ παραδόξου παθήματος, τοσοῦτον καινοφρονεῖ εἰς τὴν βεβαρημένην ψυχὴν τῆς Γκιούλ, ὁ Ἀβδούλ-Μετζιτ ἐγέλα γέλωτα πικρὸν.

— Εἰς τί χρησιμεῖ ἡ ἰσχὺς, ἔλεγε